

A vén diófa meséi mese-sorozat

A vén diófa 1. meséje

A száz éves diófa mindennap mesélt a mellette nevelkedő kis fa csemetének. A kis csemete alig várta, hogy az öreg fa rákezdjen a történetekre. Addig is sok sok kérdéssel bombázta a nagy fát.

– És milyen volt amikor te még kis csemete voltál? Akkor is élt már az öreg puli kutya? Te magadtól keltél ki, vagy úgy ültettek? Hány madár család költött az ágaidon kis fiókákat? – kíváncsiskodott fáradhatatlanul a kis csemete.

– Az úgy volt – kezdte az öreg fa első meséjét, – hogy én is egy kis dióként jöttem a világra. A testvéreim közül én voltam a legkisebb. Nagyon jó gyerekkorom volt. Az ágról, ahol csüngöttem, és növekedtem, jól láthattam az udvart. Egy nagyon szorgalmas család udvarában éltünk. A gazdának, és a gazdasszonynak három gyermeke volt, és sok sok állata. Korán reggel láttak neki a teendőknek. A gazda, hajnali 4 órakor kihajtotta a teheneket a mezőre legelni. Aztán kitrágyázott az istállóból, és friss szalmát szórt a tehenek fekhelyére, majd pedig jó illatú szénát tett a jász ólba, hogy legyen finom vacsorájuk, mikor hazatérnek. Este aztán megfejté a teheneket, a tejből készítették sajtot, vaját, tejfölt, túrót. A gazdasszony is már korán reggel felkelt, adott a disznóknak moslékot a vályúba, meg kukoricát, összeszedte a tojásokat, és szórt magot a baromfiknak. A tojásból reggelit készített a családnak. Reggeli után a gyerekek is kijöttek, és dolgoztak.

– És mit dolgoztak? – nézett kíváncsian a csemete, az öreg diófára.

– Ők etették meg a nyuszikat és kihajtották a libákat meg a birkákat a mezőre. Közben a

gazdasszony megkapálta a kertet, majd neki látott az ebédfőzésnek. Amikor készen lett, felállt egy nagy kőre az udvaron, és a kötényével integetett ki a mezőre, hogy kész az étel, jöhetnek ebédelni. Akkor a helyükre hajtották a gyerekek a jószágokat, és vidáman, ugrándozva baktattak be az ebédhez. Ebéd után a gazdasszony és a gazda ledőlt pihenni egy órácskára. Ezt a gyerekek mindig nagyon várták.

– Miért? – kérdezte a csemete.

– Mert ilyenkor tudtak játszani. Bújócskáztak, faágakból botot faragtak, és ha érett a tök a kertben, azzal játszottak babásat. Vékony ággal rajzoltak a töknek szemet és mosolygós száját. Vagy éppen a kukorica cső vagy kukorica csutka volt a babájuk. Falevélből vagy rongy darabokból ruhákat is tudtak készíteni nekik. Bottal rajzoltak a földre házat, és játékból abban laktak. Az elhasználódott rongyokból készítettek labdát, és azzal fociztak. Aztán ősszel, ahogy eljött a dióérés ideje, egyre több testvérem pottyant a földre. Az is nagy boldogság volt a gyerekeknek. Célba dobáltak velük, gurították egymásnak, és még finom is volt, ha megtörték. Aztán zsákba gyűjtötték, és a kamrába vitték.

– És te nem kerültél bele a zsákba? – nézett a nagy fára a kicsi.

– Nem. Én későn értem be. Szinte az utolsóként. Aztán egyik reggel jött egy varjú, és el akart vinni. De ügyetlen varjú volt, így a földre pottyantam.

– És akkor mi történt? – kérdezte izgatottan a kis facsemete.

– Akkor a legkisebb gyerek, Mártonka megtalált engem. Kincsként őrzött, vigyázott rám. A zsebemben lapulva kísértem, bárhova is ment. Alváskor a párnája alatt pihentem vele.

– És milyen volt amikor ilyen szabad voltál? Miket láttál? Nem féltél? – kíváncsiskodott tovább a csemete.

– Erről a kalandozásomról majd legközelebb mesélek – mondta ásítva az öreg diófa. Most pihenjünk kicsit.

A kis facsemete alig tudta kivárni a következő mesét. De azért ő is pihenőre hajtotta az ágait.

Eszti-mami meséje

